

תו ללוכת לז'נבה בראשית אוקטובר, בלי תנאים מוקדמים. בכך קיבל על עצמו סיכון גדול, והפך את קערת הממשלה הקודמת על פיה.

עד כה היה זה בבחינת מושל-ראשון בירושלים שאסור בשום פנים ללכת לז'נבה, כל עוד אין תיאום גמור בין עמי דות ארצות-הברית וישראל.

בז'נבה תעמוד ישראל מול מדינות-ערב ומול ברית-המעצות. אם לא תוכל להיות בטוחה מראש בתמיכתה המחלטת של ארצות-הברית בעמדותיה, תהפוך ז'נבה מל-כודת-מוות לישראל.

אלם תיאום אמריקאי-ישראלי מוקדם לא היה אפשרי, ביגלל התחום הרחב בין מדינות רוג'רס, קיסינג'ר וקארטר מצד אחד, ובין מדינות גולדה מאיר ויצחק רבין מצד שני. במיקרה הטוב ביותר, היה תיאום זה מתבסס על תוכנית רר ג'רס. לכן חיבלה ממשלת ישראל בכי נוס ועידת-ז'נבה, ותמכה בכל לב בהשיג גת הסדר-ביניים, שדחקו את הקץ.

בגין קבע בלד הפוך: אסור לתאם את העמדות עם האמריקאים, מפני שכל תיאום כזה פיי רישו המעשני יהיה קבלת תכתיב אמריקאי.

אלם בגין מוכן בהחלט ללכת לז'נבה. יהו לו, לכך, שיקלים משלו:

● ז'נבה תהווה פורום מצויין לתעמולה ישראלית, ביחוד אם מנחם בגין עצמו יבוא לשם, וינאם שם את אחד מנאומיו ההיסטוריים.

● עד לכינוס הוועידה ניתן לדחות את כל ההכרעות, וגם כל עימות אמריקאי-ישראלי אפשרי.

● בז'נבה לא תהיה לארצות-הברית ברירה (לדעת בגין) אלא לתמוך בישי ראל, ביגלל הלחץ התגדרי על הבית הלבן.

● בתחבולות שונות, פרי מחזה הכורה של משה דיין, ניתן יהיה למשוך את הי וועידה הרבה זמן, ובינתיים לא יקרה כלום.

אם תתפוצץ ועידת-ז'נבה, כעזרת השם, לא הפסידה ישראל דבר מכל המהדר, והמצב יחזור לקדמותו, לדעת בגין.

ליתר ביטחון, הכניס בגין תנאי מוקד דם אחד להצעתו לכנס את הוועידה בלי תנאים-מוקדמים: לא ישותף בה אש"ף, כגורם עצמאי או כחלק ממשלחת רחבה יותר. שום חבר ידוע של אש"ף לא ישרי תף בשום משלחת ערבית שהיא.

תנאי-מוקדם זה כימעט אינו מאפשר את הופעת הערבים לוועידת-ז'נבה. שום מישטר ערבי, גם לא מישטר של סא דאת, אינו יכול להרשות לעצמו להיראות, בעיני דעת-הקהל הערבית, כמי שמקריב את העם הפלסטיני על מיוזבה של אינטרס מצרי צר. כלסנו ועידת-ז'נבה, על פי

את הצבא המצרי ממקורות-האספקה שלו. הוא שיעבד את עצמו במידה רבה למישי טר הסעודי הראקציוני, שהיה פעם אויב בריבנפש של גמאל עבד-אל-נאצר. הוא כרת הסכס-ביניים עם ישראל, שגונת על-ידי יריבו בעולם הערבי כמעשה-בגידה.

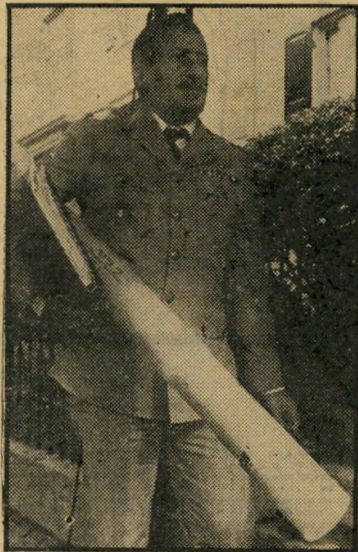
בינתיים גברו הקשיים למישטרו. המשי בר הכלכלי במצריים הגיע לממדים של שואה. הקצינים אינם מרוצים, מפני שי הצבא אינו המוש כראוי. השמאל מרים ראש ומוחה בגלוי, ואילו הימין הדתי מקים מחתרות מסוכנות. ברית-המעצות ולוב תומכות ביריבו, ומחר עשוי אש"ף לצרף את מישקלו הסגולי הרב לקואליציה רח

בה שתשאף להפלתו. מילחמת-הגבול עם לוב אינה אלא תולדה של המצב. במצב זה זקוק סאדאת באופן נואש להצלחה פוליטית בולטת. אחרי שתבע במשך שנים את כינוס ועידת-ז'נבה, תר ראה קבלת דרישה זו כניצחון מדינותיו.

לכן זקוק סאדאת לכינוס הוועידה, גם אם אין שמוץ שר סיכוי שתביא לפיתרון. האמצעי הפך למטרה.

קרני השור

ה חידוש הגדול של מנחם בגין טמון בהחלטתו הטאקטית לתפוס את השור הזה בקרניו ולהכריז על גבונות ממשל-

זכיות ריקות

המפות הנדי שאות בידי מזכירו הצבאי של ראש-הממשלה, אפריים פורן, אינן אלא כתבי-תעמולה מצוייריט. גם מנחם בגין, לא שרשט מפות.

לנצח, היה רבין זקוק להצלחה מדינית מרשימה. בידי הנשיא קארטר היה להני חיל לרבין הצלחה כזאת. להפוך אותו ל-טריאומפאטור.

רבין חזר ביריים ריקות. שימעון פרס הצליח, כאמצעות כתב-לבוז בעיתונים השונים, להי פוך את אי-ההצלחה לתבוסה אי שית ניצחת של רבין. הדבר לא עזר לפרס, אלא העמיה את מנחם בגין לשילטון.

עלייתו של בגין טרפה את כל הקלפים האמריקאיים. אלם הנשיא קארטר אינו יכול להרשות לעצמו להודות בכישלון, כי גם בשטחים אחרים אין ההצלחה מאיר רה לו פנים. התערבותו למען זכויות האדם בברית-המעצות חיבלה קשה במדיניות-הרסטאנט וכרתה תהום בין ארצות הברית ובין בעלות-הברית באירופה. הי מעוניינות בהמשך באירופה. בשטח הכלי-כלי אין התקדמות. מדיניות-ההדלק שלו נכשלה.

נותרה רק זירת המיזרח התי כון — ושם חייב קארטר להצי ליה, לפחות למראית-עין, אם אינו רוצה להיראות כנשיא כושל.

לכן מעוניין קארטר ברנע זה בסימנים היצוניים של הצלחה, גם אם אין בהם כל ממש. הוא זקוק להמשך הדיפלומטיה הראוותנית. למסע-דילוגים של שר-החץ סירוס ואנס במיזרח-התיכון, תבעיקר לכינוס ועידת-ז'נבה.

מה יקרה בז'נבה? לדעת קארטר? ייתכן כי הוא סבור ששם, ייתקל בגין במציאות, ויצטרך להתפשר עימה. יתכן גם כי כמו כל פוליטיקאי ממוצע, הוא מוכן לדחות את הכל מתוך מחשבה ש"יבוא העתיד וידאג לעתיד".

הייעד המיידי הוא: להגיע לז'נבה בכל מחיר, ולהציג את עצם כינוס הוועידה שם כניצחון מזהיר של המדיניות האמריקאית.

סאדאת במצור

ה גורם השני המעוניין בכינוס ועידת-ז'נבה, גם אם תהיה חסרת-תועלת, הוא המישטר המצרי הקיים. כי 17 במאי פשטה את הרגל לא רק מדינותיו של ג'ימבי קארטר, אלא גם המדינות של אנוואר אל-סאדאת.

סאדאת שם את כל ההימורים שלו על קלף אחד: יכולתה ורצונה של ארצות הברית לכפות על ישראל את שני היעדים הלאומיים של מצריים: שיבה לגבולות '67 וכינוס מדינה פלסטינית.

סאדאת גירש את הסובייטים ממצריים, ועזר לגרשם מן המרחב כולה. הוא השך תלב במדיניות האמריקאית ברחבי אפריקה. מאנגולה ועד סומאליה. הוא ניתק

וצבאית, תגוייה ישראל לחלוטין בארצות-הברית.

ארצות-הברית זקוקה לנשיא שיוכחה את זרם הנפט הי ערבי אליה ואל בעלות-הברית.

הנשיא קארטר גיבש כמים להפדרישום כולו, שנראה סביר והוגן: כינון שלום רשמי ומלא בין העולם הערבי וישראל, שיבה לגבולות '67 עם תיקונים קלים, סידורי-ביטחון מרחיקי-לכת מעבר לנבילות אלה, כינון מדינה (או לפחות "ישות") פלסטינית בגדה וברצועה.

בעיני העולם לא היו, איפוא, אלא שתי תוצאות אפשריות לפגישת קארטר-בגין: השלמה של כגון עם מצרי, והסכמתו הפעולה להשי תלב במאמצי-השלום האמריקאים, המובילים לוועידת-ז'נבה מחודשת, או —

התחלתו של עימות אמריקאי-ישראלי, שיהיה הרחי-אסון לי ישראל.

הכל המתינו בדריכות לבוא של בגין לאמריקה, כדי להיזכח לדעת איזו משתי האפשרויות תתגשם.

ז'נבה - בכל מחיר

א וקם ראייה פשטנית זו של הדי כרים התעלמה מכמה נתונים טאקי טיים, המשנים את המצב במישור הדי טאקטי.

האילו מנחם בגין הבין אותם, כנראה היטב.

הנתון הראשון הוא שיש איני טרם זמני — אך חיוני — לכל הגורמים להגיע לוועידת-ז'נבה, גם אם מוכן מראש שלא תצמח ממנה שום תועלת, אלא להיפך.

הנשיא קארטר זקוק לכך, כדי להתזק באשליה שהמדיניות שלו מנשכת בהצ' לחה, ושהיא שומרת על "מומנטום" (תאוצה).

האמת הפשוטה היא שהמדיניות האמריקאית כמיזרח התי כון פשטה את הרגל ביום ה'17 כי מאי.

לאמריקאים עצמם יש חלק נכבד מאד בכישלון פנטסטי זה. ביגלל התחכמותיו של הנרי קיסינג'ר, הם החמיצו את ההז' דמנות ההיסטורית לכונן כולל במיזר רח התיכון, כאשר כל הגורמים היו מר כנים לקבל את האפוס-הרפוסות האמריקאית, וכולם (מילבד ממשלת רבין) גם הסכימו לעקרונות ההסדר.

לאחר מכן נהגו האמריקאים באיוולת שלא-תיאמן, כאשר מנעו כל הצלחה מיצ' חק רבין, כשזה ביקר בווינגטון בחדש מארס '77. היה זה ביקור-בחירות, כדי